

Bezpečnostní instruktáž

„V případě nouze naleznete vaši kyslíkovou masku vpravo pod sedadlem.“

A už je to tady. Od chvíle, kdy nastoupím do letadla, zmocňuje se mě panický děs a hrůza. Snažím se nemyslet na katastrofu, ale na povídku, kterou právě píšu. To je to jediné, co by mi snad mohlo pomoci. Problém je, že mi to nejde. A že ji nepíšu, protože mi to nejde. Nemám totiž první větu. První věta je nejdůležitější. Pokud například vzbudí ve čtenáři dojem, že letadlo spadne, znamená to, že děj bude napínavý a šance na úspěch veliká.

„Rodiče masku nasadí nejdříve sobě a teprve potom svému dítěti,“ pokračuje letuška v instruktáži.

Za žádnou cenu se nemůžu ubránit, abych si to barvitě nepředstavila. Byla jsem vždycky zvyklá dávat všechno nejdříve svým dětem a teprve potom sobě. Ale já už nemám děti. Mám dvě ženy, které se nebojí v letadle.

Nemám ani druhou větu, natož pak poslední. Chybí mi totiž příběh. Průzračně jednoduchý, lehce geniální. Ale kde ho vzít a nekrást? Leda ho někde ukrást.

„Protože poletíme nad oceánem, ráda bych vám ještě řekla, že záchranný kruh najdete vpravo pod sedadlem,“ pokračuje letuška s příjemným úsměvem.

Ladně předvádí, jak na sebe nasoukáme plovací vestu, a pak už budeme jen padat a padat. Letadlo se pomalu rozjíždí.

Zmocňuje se mě třetí stupeň neurózy, tak zvaný běs. Stydím se jako vždycky, když mě popadne, připadám si jako největší buranka ze všech buranů a fakt, že jsem byla pozvaná na konferenci spisovatelek do Říma, mi nikterak nepomáhá. Právě naopak. Nejenom, že jsem buranka, jsem také podvodnice. Proč nepozvali nějakou spisovatelku? Možná budu blinkat.

Mladík sedící vedle mě si dál nerušeně čte v anglicky psané knize. Dochází mi, že ani těsně před smrtí si moc nepokecám. Spisovatelku, která umí anglicky, měli pozvat, dochází mi. Štrachám v kabelce prášek na nervy. Měla jsem si ho vzít dřív. Takhle začne působit, až budu polomrtvá hrůzou.

Lidé se nedělí jen na ty, kteří háží v restauraci koblihami, a ty, které to jen napadne. Dělí se i na ty, kteří v letadle nedokáží myslet na nic jiného než na smrt, a ty, kteří se ovládají. I v životě se lidé takhle dělí. A to mě trápí. Jsem zbabělý slaboch. Věčně ubuleny, sebestředný uzlíček nervů. Jedináček, blbeček.

Ale to už jsme nad mraky, už jsme v nebi. Pomaličku se mnou rozlévá chemický klid, prášek začíná působit. Kdybych si nepřipadala tak nepatřičně vysoko, možná by mi bylo docela hezky. Možná bych tu chtěla zůstat navždy. Nikdy se nevrátit. Vlastně by mi taková letecká katastrofa vůbec nebyla proti mysli, zvláště teď po prášku. Protože ani zhlouplá jeho účinky nezapomínám, že až se vrátím domů, musím zavolat uklízečce, aby nechodila v úterý, ale ve středu. Musím konečně vyzvednout věci z čistírny a změnit trvalý platební příkaz k nájmu bytu na tu vyšší položku, už dvakrát mě upomínali. Krom toho mám do desátého dopsat článek do ekologického časopisu na téma Tříděný odpad a já a televizní scénář o statečných ženách dvacátého století. S námahou si vzpomínám, že jedna z nich, Kafkova přítelkyně Milena Jesenská, popsala v jednom svém fejetonu vlastnosti moderní ženy. Moderní žena se nebojí v letadle, praví se v něm kromě jiného. Přichází první turbulence. Zhluboka dýchám. Chce se mi spát, ale bráním se, ráda bych svou smrt zažila v bdělém stavu.

A také musím dopsat tu povídku. Nakladatel mě o ni už třikrát urgoval, už měla dávno vyjít. Jenomže já si začínám

Kresba: Luděk Bárta

být téměř jistá, že už nikdy nic nenapíšu. Napadá mě, že kdybych umřela, tak by se na to nepřišlo. Že jsem zblblá. Ztratila síly. Přišla o nápady. Možná je to tím, jak mé děti vyrostly. Nemám se o koho starat. A tak se o nic nestarám. Kolíbám se ze strany na stranu, místo abych konečně začala chodit do galerií a na dlouhé procházky. Abych se konečně soustředila na svou práci.

Upadám do tranzu a pod vlivem náhlého vnuknutí sahám pod sedadlo. A skutečně, kyslíkovou masku nacházím přesně na místě, které tak mile popsala letuška.

Nebe kolem mě se rozestupuje a já vidím, že na křídle sedí andělé, holka a kluk, komíhají nohama a ukazují si na mě.

„Vidíš ji, už zase se hroutí,“ směje se andělka. Trochu mi připomíná moji dceru.

„Asi ji to baví. Nech ji bejt,“ povídá anděl a trochu mi připomíná dceřina kluka.

A zase letí pryč. Jako mouchy, napadá mě. Jako všechno, do dávám.

Nasazuji si na obličej masku. Vzhledem k tomu, že vedle mě není nikdo, komu bych ji měla dát až po sobě, zhluboka dýchám. Přímo funím. A najednou vím, že jsem zachráněna. Že by kyslík začal působit?

Už vím, kde ukrást první větu. Ta povídka bude o ženském, která někde nad Alpami pochopila, že se ještě může zachránit. Že přežije všechno, včetně tohoto letu. A že hned po přistání v Římě vystoupí z letadla jako spisovatelka hovořící plynně anglicky.

Už vím, proč v letadle dávají tu bezpečnostní instruktáž. Protože pomáhá. ■